

Sygn. akt V AGa 637/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

| | |
|-----------------|---|
| Przewodniczący: | SSA Zofia Kołaczyk |
| Sędziowie: | SA Wiesława Namirska (spr.) SA Grzegorz Stojek |
| Protokolant: | Diana Pantuchowicz |

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2018 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

o stwierdzenie nieważności lub uchylenie uchwał

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt XIII GC 488/16,

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 810 (osiemset dziesięć) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

| | | |
|-----------------------|--------------------|---------------------|
| SSA Wiesława Namirska | SSA Zofia Kołaczyk | SSA Grzegorz Stojek |
|-----------------------|--------------------|---------------------|

Sygn. akt V AGa 637/18

UZASADNIENIE

Powód M. P. pozwem wniesionym przeciwko (...) Spółce

z ograniczoną odpowiedzialnością w M. domagał się stwierdzenia nieważności ewentualnie uchylenia uchwał nr (...) i (...) zwyczajnego zgromadzenia wspólników pozwanej spółki z dnia 27 kwietnia 2016 r. oraz alternatywnie ustalenia nieistnienia uchwał nr (...) i (...) zwyczajnego zgromadzenia wspólników pozwanej spółki z dnia 27 kwietnia 2016 r., a także zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na uzasadnienie powód podniósł, iż dniu 27 kwietnia 2016 r. odbyło się zwyczajne zgromadzenie wspólników spółki, podczas którego podjęte zostały m.in. uchwały nr (...) i (...), w przedmiocie udzielenia absolutorium zarządowi i powołania H. B. na stanowisko prezesa zarządu spółki. Podobnie jak w przypadku poprzednich zgromadzeń wspólników, powód nie został zawiadomiony o zwołaniu zgromadzenia wyznaczonego na dzień 27 kwietnia 2016 r., od dłuższego czasu całość korespondencji kierowanej przez pozwanego do powoda jest protokolarnie otwierana przed notariuszem.

Zarządzeniem z dnia 7 marca 2017 r. odpowiedź pozwanej na pozew została zwrócona na mocy art. 207 § 7 k.p.c., natomiast w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 7 czerwca 2017 r. pozwana wniosła o odrzucenie pozwu ewentualnie o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Pozwana podniosła, że istnieją podstawy do odrzucenia pozwu, gdyż powód nie zachował terminu do wniesienia powództwa określonego art. 251 k.s.h., a nadto zaprzeczyła jakoby powód nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie i porządku obrad zgromadzenia, a przesyłkę poleconą zawierającą zaproszenie dla powoda odebrała jego małżonka E. P..

Prawomocnym postanowieniem z dnia 13 września 2017 r. Sąd Okręgowy w Katowicach odmówił odrzucenia pozwu w sprawie.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 r. stwierdził nieważność uchwał Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. z dnia 27 kwietnia 2016r. podjętych za numerami: (...) w przedmiocie udzielenia absolutorium zarządowi pozwanej spółki i (...) w przedmiocie powołania H. B. na stanowisko prezesa zarządu pozwanej spółki (punkt 1 i 2 wyroku) oraz zasądził od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. na rzecz powoda M. P. kwotę 5 097 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 3).

Powyższy wyrok zapadł w wyniku poczynienia przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń stanu faktycznego :

Powód jest wspólnikiem pozwanej spółki, drugim wspólnikiem jest K. B..

W dniu 7 września 2015 r. powód udzielił pełnomocnictwa radcy prawnemu A. Z.. Pełnomocnik pismem z dnia 9 grudnia 2015 r. skierowanym do pozwanej, wniósł o przesyłanie wszelkiej korespondencji kierowanej do powoda, a dotyczącej zgromadzeń wspólników na wskazany w piśmie adres kancelarii (ul. (...), (...)-(...) K.).

Pozwana sporządziła pismo z 11 kwietnia 2016 r. adresowane do powoda (ul. (...), (...)-(...) Ś.), zawierające zawiadomienie o zwołaniu na dzień 27 kwietnia 2016 r. zgromadzenia wspólników pozwanej spółki oraz porządek obrad zgromadzenia.

Na kserokopii potwierdzenia nadania przesyłki z dnia 11 kwietnia 2016 r. widnieje dopisek uczyniony pismem ręcznym i nieopatrzonej podpisem osoby, która go uczyniła o treści: „zgromadzenie 27.04.2016 r. + zawiadomienie 01/2016”. Ustalono, że dopisek uczyniła A. D. – ówczesny prezes zarządu pozwanej, na potrzeby spółki, aby było wiadomo, co znajdowało się w kopercie. Pracownik pozwanej wypełniał potwierdzenie nadania i odbioru, ale nie widział, jakiej treści pisma prezes zarządu wkładała do poszczególnych kopert. Dowód nadania opatrzonej był numerem (00) (...). Na potwierdzeniu odbioru tej przesyłki, jako jej odbiorca podpisała się małżonka powoda E. P. w dniu 25 kwietnia 2016 r.

W dniu 25 kwietnia 2016 r., E. P. stawiała się w kancelarii notarialnej przed notariuszem K. K. celem dokonania notarialnego otwarcia przesyłki opisanej szczegółowo w § 1 aktu notarialnego – protokołu. Była to przesyłka opatrzona numerem nadania (00) (...), ale notariusz nie stwierdził istnienia ręcznego dopisku „zgrupowanie 27.04.2016 r. + zawiadomienie 01/2016”, jak ten widniejący na kopii potwierdzenia nadania znajdujący się karcie 70 akt. Notariusz stwierdził przebieg otwarcia przesyłki oraz to że jej zawartość stanowiło wyłącznie zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności, sporządzone w M. w dniu 11 kwietnia 2016 r., o treści stanowiącej załącznik nr 1 do aktu notarialnego. Żółte paski na kopercie świadczyły o tym, że przesyłka ta nie była wcześniej otwierana. Notariusz otworzyła ją za pomocą linijki i nożyka do listów.

Powód otwierał notarialnie korespondencje od pozwanej poczynawszy od kwietnia 2015 r., albowiem zorientował się, że w przesyłkach znajdowała się inna zawartość, niż ta na którą powoływała się prezes zarządu pozwanej. Przesyłki zawsze były otwierane przy notariuszu, gdyby wcześniej były otwierane, to notariusz musiałby ten fakt odnotować w protokole. Korespondencja była przedkładana notariuszowi bezzwłocznie, w dniu otrzymania lub w dniu następnym, albo po weekendzie w poniedziałek, nigdy nie była przetrzymywana dłużej.

W dniu 27 kwietnia 2016 r. odbyło się zwyczajne zgromadzenie wspólników pozwanej, w trakcie którego podjęto m.in. uchwałę nr (...), mocą której wyrażono zgodę na udzielenie absolutorium zarządowi spółki oraz uchwałę nr (...), na podstawie której na stanowisko prezesa zarządu powołana została H. B.. Powód M. P. był nieobecny na tym zgromadzeniu. Na podstawie uchwały nr (...) Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach w dniu 22 sierpnia 2016 r. dokonał wpisu do rejestru przedsiębiorców prezesa zarządu w osobie H. B., a dotychczasowy prezes zarządu A. D. została wpisana do KRS jako prokurent samoistny spółki.

Powód nie został zawiadomiony o zgromadzeniu zwołanym na dzień 27 kwietnia 2016 r., nie otrzymał zawiadomienia, ani porządku obrad. Informacji takiej nie udzielił mu również K. B..

W okresie od dnia 11 kwietnia 2016 r. do 20 kwietnia 2016 r. przesłano do powoda korespondencję w siedmiu przesyłkach pocztowych.

Bezspornym jest, iż między stronami toczy się również proces o stwierdzenie nieważności uchwał Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki z dnia 22 grudnia 2015 r. sygn. akt XIII GC 276/16/H, gdzie powód podnosił, iż nie dostał zawiadomienia o zwołaniu przez pozwanego zgromadzenia.

Powyższych ustaleń stanu faktycznego dokonał Sąd Okręgowy w oparciu o bezsporne stanowiska stron oraz dowody z dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony procesu a także na podstawie zeznań świadków A. D., P. W., K. K., E. P., K. B. oraz powoda M. P..

Sąd Okręgowy podzielił zeznania świadków P. W., K. K., E. P., K. B. oraz powoda M. P. jako spójne, logiczne, rzeczowe i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach.

Zeznania świadka A. D. Sąd Okręgowy co do zasady również uznał za wiarygodne, poza fragmentem, w którym świadek zeznała, że niemożliwym jest, by nie wysłała powodowi zaproszenia na zgromadzenie wspólników w dniu 27 kwietnia 2016 r. Okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w innych dowodach – zeznaniach świadków E. P., K. K., powoda M. P., a w szczególności w akcie notarialnym Rep.

A nr (...), z którego wynika, że przesyłka podpisana jako „zgrupowanie 27.04.2016 r. + zawiadomienie 01/2016” w rzeczywistości zawierała jedynie zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 11 kwietnia 2016 r. W ocenie Sądu Okręgowego, z uwagi na mnogość kierowanej do powoda korespondencji, świadek A. D. mogła pozostawać w błędnym przekonaniu, iż skierowała do powoda odpowiednie zawiadomienie, co jednak nie miało miejsca.

W ocenie Sądu Okręgowego, zeznania prezesa zarządu pozwanego H. B. pozostały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy albowiem wymieniona nie miała bowiem wiedzy na temat sposobu zawiadomienia powoda o zgromadzeniu wspólników pozwanej spółki.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanej o zawieszenie postępowania na mocy art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na toczące się postępowania karne, wskazując na brak podstaw z art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. jak i wynikających z art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazał, że postępowania karne dotyczą zarzucanych powodowi przez pozwanego oszustw finansowych (k. 302 verte) nie związanych z kwestią skutecznego zawiadomienia powoda o zgromadzeniu wspólników w dniu 27 kwietnia 2016 r.

Na podstawie art. 227 k.p.c. Sąd oddalił także wniosek pozwanego o zwrócenie się do Urzędu Pocztowego w Ś. w trybie art. 248 k.p.c. oraz o przesłuchanie listonosza dokonującego doręczeń przesyłek powodowi na okoliczność ustalenia sposobu, przebiegu i miejsca dokonywania doręczeń stronie powodowej oraz upoważnienia E. P. do odbioru korespondencji, albowiem fakt ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ponadto, na podstawie art. 217 § 2 k.p.c. oddaleniu podlegały również wnioski o uzupełniające przesłuchanie K. K. oraz o przesłuchanie K. A., jak również zwrócenie się do Ministerstwa Sprawiedliwości celem uzyskania informacji – sprawdzenia istnienia oryginałów przedstawionych w tut. Sądzie wypisów aktów notarialnych oraz weryfikację prawidłowości nadawania nr repertorium, jako spóźnione i powodujące zwłokę w rozpoznaniu sprawy.

Odnosząc powyższe ustalenia stanu faktycznego pod obowiązujące normy prawne uznał Sąd Okręgowy roszczenia powoda za uzasadnione i znajdujące oparcie w przepisie art. 252 § 1 i § 3 k.s.h. w zw. z art. 250 k.s.h., w świetle których wspólnikowi, który nie był obecny na zgromadzeniu w przypadku wadliwego zwołania zgromadzenia wspólników lub też powzięcia uchwały w sprawie nieobjętej porządkiem obrad przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą, a prawo to wygasa z upływem sześciu miesięcy od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, jednak nie później niż z upływem trzech lat od jej podjęcia.

Wskazano, że powód był i nadal jest wspólnikiem pozwanej spółki, wobec czego posiadał legitymację czynną do wytoczenia niniejszego powództwa.

Zdaniem Sądu Okręgowego, brak było podstaw do odrzucenia pozwu, a to wobec braku podstaw z art. 199 § 1 k.p.c. jak i art. 1165 § 1 k.p.c. Powoływana przez pozwanego okoliczność, iż powód uchybił terminowi do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały określonego w art. 252 § 3 k.s.h. nie mogła stanowić podstawy do odrzucenia pozwu albowiem przewidziany w tym przepisie termin do wytoczenia powództwa stanowi niejako termin przedawnienia roszczenia o stwierdzenie nieważności uchwały. Stwierdzenie w procesie jego niezachowania przez podmiot inicjujący postępowanie skutkuje oddaleniem powództwa, będącym rozstrzygnięciem o charakterze merytorycznym. Odrzucenie pozwu prowadzi natomiast do formalnego zakończenia postępowania bez rozpoznawania sprawy co jej istoty oraz orzekania w jej przedmiocie.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej dotyczącego braku zachowania przez powoda terminu do wytoczenia powództwa, Sąd Okręgowy uznał zarzut za nieuzasadniony i wskazał, że termin wskazany w art. 252 § 3 k.s.h. został zachowany, gdyż powód, o uchwaleniu rzeczonych uchwał dowiedział się we wrześniu 2016 r., co znajduje potwierdzenie w pismach Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach, z których wynika, że w dniu 5 września 2016 r. akta rejestrowe pozwanej spółki przeglądał pełnomocnik powoda adwokat R. M. (k. 263). Pozew został wniesiony w dniu 22 września 2016 r. (k. 2), a zatem zachowany został sześciomiesięczny termin wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały. Na marginesie wskazano, że termin ten byłby również zachowany, gdyby powód dowiedział się o treści uchwał w pierwszym możliwym terminie, tj. w dniu 23 sierpnia 2016 r., kiedy to opublikowany został w systemie elektronicznym ostatni wpis w rejestrze dotyczący pozwanej spółki (k. 8).

Rozważając zatem zarzut powoda, czy doszło do wadliwego zwołania zgromadzenia wspólników oraz czy zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności zaskarżonych uchwał, a zatem czy doszło do podjęcia uchwał z naruszeniem ustawy, a mianowicie art. 238 § 1 k.s.h. uznał Sąd Okręgowy, że powód nie został poinformowany o odbywającym się w dniu

27 kwietnia 2016 r. zgromadzeniu wspólników, co wykazał za pomocą zaoficerowanych w sprawie dowodów.

Pozwana przedstawiła potwierdzenie nadania do powoda w dniu 11 kwietnia 2016 r. listu poleconego, a potwierdzenie to zostało opatrzone zapiskiem sporządzonym przez ówczesną Prezes Zarządu pozwanej spółki - panią A. D. „zgromadzenie 27.04.2016 r. + zawiadomienie 01/2016”, co zdaniem Sądu Okręgowego rodziło domniemanie, że faktycznie przesyłka o takiej zawartości została powodowi doręczona.

Domniemanie to zostało jednak skutecznie obalone przez powoda, który wykazał, że od kwietnia 2015 r. otwarcia doręczanych do niego przesyłek dokonywane są bądź to

w obecności notariusza, bądź też osobiście przez notariusz K. K., która w aktach notarialnych potwierdza ich zawartość. Jak wynika z aktu notarialnego Repertorium A nr (...) w dniu 25 kwietnia 2016 r. żona powoda E. P. stawiała się w kancelarii notarialnej i okazała przesyłkę pocztową z dnia 11 kwietnia 2016 r. Notariusz K. K. potwierdziła, że koperta była zaklejona i nie nosiła śladów otwierania. Pani E. P.

w obecności notariusz K. K. otworzyła rzeczoną przesyłkę, która, jak się okazało, zawierała jedynie zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności.

Dalej wskazano, że zgodnie z ustawą z dnia 14 lutego 1991 r. o notariacie (t.j. Dz. U. 2017.2291) notariusz w zakresie swoich uprawnień działa jako osoba zaufania publicznego

a czynności notarialne dokonane przez notariusza zgodnie z prawem mają charakter dokumentu urzędowego. W konsekwencji przyjął Sąd Okręgowy, że przesyłka z dnia

11 kwietnia 2016 r., wbrew twierdzeniom pozwanego, nie zawierała zawiadomienia

o zwołanym na dzień 27 kwietnia 2016 r. zgromadzeniu wspólników. Pozwana nie przedstawiła żadnego innego dowodu doręczenia powodowi takiego zawiadomienia. Zatem, skoro pozwana nie zawiadomiła powoda o odbywającym się w dniu 27 kwietnia 2016 r. zgromadzeniu wspólników, to tym samym doszło do naruszenia przepisów ustawy art. 238

§ 1 k.s.h., a zgromadzenie wspólników zostało zwołane wadliwie.

Z powyższych przyczyn uznał Sąd Okręgowy powództwo o stwierdzenie nieważności uchwał podjętych na zgromadzeniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. za zasadne i dlatego na podstawie art. 252 § 1 k.s.h. w zw. z art. 238 § 1 k.s.h. w punkcie 1 wyroku stwierdził nieważność uchwały nr (...) Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki w przedmiocie udzielenia absolutorium zarządowi pozwanej spółki, zaś w punkcie 2 wyroku stwierdził nieważność uchwały nr (...) Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki w przedmiocie powołania H. B. na stanowisko prezesa zarządu pozwanej Spółki. Wskazał ponadto, że skoro roszczenie powoda o stwierdzenie nieważności zaskarżonych uchwał okazało się zasadne, nie było potrzeby rozpatrywania roszczenia ewentualnego.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając obowiązkiem ich poniesienia pozwanego, jako przegrywającego proces w całości. Na koszty złożyły się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 4 000 zł oraz zwrot kosztów profesjonalnego pełnomocnika powoda zasądzony w stawce minimalnej, zgodnie z § 8 pkt 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), tj. w kwocie 1 080 zł oraz koszt uiszczonyj opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, która zaskarżając wyrok w całości podniosła następujące zarzuty :

1. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wskutek uchybienia zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w części dotyczącej ustaleń faktycznych, wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokumentacji z protokolarnego otwierania korespondencji przed notariuszem oraz dopuszczonych i przeprowadzonych w postępowaniu dowodów

z osobowych źródeł dowodowych poprzez danie pełnej wiary zeznaniom powoda oraz świadków E. P. oraz K. K. przy jednoczesnym odmówieniu wiarygodności zeznaniom świadka A. D. w części, w jakiej zeznała, iż niemożliwym jest, aby nie wysyłała powodowi zaproszenia na Zgromadzenie Wspólników z dnia 27.04.2016 r. oraz uznaniu zeznań prezes zarządu pozwanej H. B. za pozostające bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy zarówno świadek E. P. jak i powód są osobami zainteresowanymi pozytywnym wynikiem sprawy, a ich zeznania nie są obiektywne, natomiast stanowisko strony pozwanej pozostawało spójne na całym etapie postępowania- zarówno w zakresie okoliczności i sposobu zawiadamiania o zwołaniu zgromadzenia wspólników, jak i braku kwestionowania przez powoda skuteczności doręczeń na adres strony powodowej;

- art. 177 § 4 k.p.c. poprzez zaniechanie zawieszenia z urzędu przedmiotowego postępowania pomimo wskazania przez pozwaną na toczące się postępowania karne dotyczące powoda i zarzucanych mu oszustw finansowych (k.302 verte), których wynik mógłby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej, albowiem dotyczą one bezpośrednio kondycji finansowej pozwanej spółki, o czym świadczą waga i charakter zarzucanych powodowi czynów;

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 248 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanej

o zwrócenie się do Urzędu Pocztowego w Ś. oraz o przesłuchanie listonosza dokonującego przesyłek powodowi jako nieprzydatnego dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy wobec akcentowanych przez pozwaną licznych rozbieżności w przedmiocie: sposobu, miejsca oraz przebiegu doręczania przesyłek od pozwanej powodowi wynikłych w trakcie przeprowadzania dowodów z osobowych źródeł dowodowych (w tym w sprawie zawisłej pomiędzy stronami pod sygn. akt XIII GC 276/16) w konfrontacji z przedłożoną przez powoda dokumentacją z protokolarnego otwierania przesyłek, ustalenie jak wyglądał szczegółowy przebieg doręczania powodowi korespondencji od pozwanej miało dla sprawy istotne znaczenie;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie jako spóźnionych i powodujących zwłokę w rozpoznaniu sprawy wniosków dowodowych pozwanej: o uzupełniające przesłuchanie K. K. oraz o przesłuchanie K. A., jak również o zwrócenie się do Ministerstwa Sprawiedliwości celem uzyskania informacji - weryfikacji istnienia oryginałów przedstawionych w Sądzie wypisów aktów notarialnych oraz prawidłowości w nadawaniu nr repertorium, podczas gdy konieczność złożenia w/w wniosków powstała dopiero na etapie postępowania dowodowego, tj. po zapoznaniu się przez pozwaną z dokumentacją przedłożoną przez powoda a dotyczącą protokolarnego otwierania korespondencji oraz po porównaniu jej treści z przebiegiem zeznań świadków oraz przesłuchania stron w sprawie niniejszej oraz w sprawie zawisłej pod sygn. akt XIII GC 276/16, co wykazało szereg rozbieżności co do sposobu, miejsca oraz przebiegu doręczania przesyłek od pozwanej powodowi;

- 328 § 2 k.p.c. poprzez nienależyte wskazanie podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia i niewłaściwe uzasadnienie, które fakty zdaniem Sądu zostały udowodnione oraz niepodanie w sposób przekonujący przyczyn, które spowodowały, że Sąd pewnym dowodom dał wiarę, a innym dowodom tej wiary odmówił, w szczególności dłaczego

w pewnym zakresie Sąd dał wiarę pozwanej, a w pozostałym odmówił, dokonując ustaleń faktycznych na podstawie zeznań powoda, jego żony E. P. oraz świadka K. K., jak również poprzez zaniechanie odniesienia się do wątpliwości podnoszonych przez pozwaną w zakresie ujawnienia się licznych rozbieżności w przedmiocie daty rozpoczęcia współpracy powoda z notariuszem K. K., doręczania i odbierania przesyłek od pozwanej przez powoda i przebiegu notarialnego otwierania przesyłek, sposobu zabezpieczenia przesyłek;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia w szczególności poprzez:

- błędne przyjęcie, że powód wykazał, iż przesyłka pozwanej z dnia 11.04.2016 r. nie zawierała zawiadomienia o zwołanym na dzień 27.04.2016 r. zgromadzeniu współników

i oparcie ustaleń w tym zakresie na okoliczności dokonywania przez powoda notarialnego otwierania przesyłek od pozwanej, podczas gdy pozwana w toku postępowania przedstawiła potwierdzenie nadania do powoda w dniu 11.04.2016 r. listu poleconego, a potwierdzenie to zostało opatrzone zapiskiem „zgromadzenie 27.04.2016 r. + zawiadomienie 01/2016”, z kolei powód nie wykazał okoliczności przeciwnej, nie przedkładając w tym zakresie sporządzonej przez notariusza do aktu notarialnego Repertorium A nr (...) fotokopii samej koperty zawierającej rzeczoną przesyłkę, której sporządzenie i zawarcie jako załącznik do protokołu otwarcia przesyłki nie powinno nastęrczać trudności, zwłaszcza mając na uwadze wskazywaną przez powoda wolę

wykazania powoływanych przezeń rzekomych nieprawidłowości pozwanej w zakresie sposobu doręczeń;

- błędne przyjęcie, iż powód wykazał, że dokonywał notarialnego otwierania przesyłek poczynszy od kwietnia 2015 r. bądź przy obecności notariusza K. K. bądź przez nią osobiście a korespondencja przedkładana była notariuszowi bezzwłocznie, podczas gdy

w żadnym z aktów notarialnych przedstawionych jako dowody w sprawie nie ma potwierdzenia faktu osobistego otwierania kopert przez notariusza, co poddaje w wątpliwość jego osobiste uczestnictwo przy otwieraniu kopert a tym samym pewność co do ich zawartości, jak również wbrew twierdzeniom powoda w wielu przypadkach okres pomiędzy odebraniem przesyłki a jej otwarciem u notariusza był wydłużony nie zawsze tylko z uwagi na weekend, co wykazuje tabela zestawienia różnic w sprawie nadania i odbioru przesyłek (m.in. przesyłka o nr nadania (...) odebrana 30.06.2015 wtorek, data sporządzenia aktu notarialnego: 03.07.2015 r. piątek);

- błędne przyjęcie w ślad za zeznaniami świadka K. K., iż żółte paski naklejone na kopercie zawierającej przesyłkę pozwanej z dnia 11.04.2016 r. świadczyły o tym, iż przesyłka nie była wcześniej otwierana, podczas gdy prawidłowa analiza fotografii rzeczony koperty formatu B5 zawarta w aktach sprawy (k.70) wskazuje, iż dwa paski papieru pozostają poza strefą zamknięcia (klapki koperty), co wyklucza pewność co do wcześniejszej ewentualnej ingerencji w zawartość koperty;
- pominięcie, iż przesyłką z dnia 11.04.2015 r. była jedyna przesyłką kierowaną do powoda przez pozwanego tego dnia, nadto opisaną przez świadka A. D. adnotacją o jej zawartości, co wskazuje, iż świadek podchodziła do tej przesyłki ze szczególną starannością i nie sposób uznać, aby pozostawała w błędzie co do umieszczenia w niej zawiadomienia o terminie zgromadzenia spółki;
- pominięcie, iż strona powodowa nie kwestionowała skuteczności doręczania korespondencji na adres przy ul.(...) w Ś. i odbierała kierowane tam przesyłki bez zastrzeżeń;

3. naruszenie prawa materialnego, poprzez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a to:

- art. 6 k.c. w zw. z art. 252 § 1 k.s.h. w zw. z art. 238 § 1 k.s.h. poprzez błędne uznanie, iż powód wykazał, że roszczenie z tytułu stwierdzenia nieważności uchwały nr 3 i 6 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Spółki jest uzasadnione, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, iż w sprawie doszło do wadliwego zwołania zgromadzenia współników wskutek nieotrzymania przez powoda zawiadomienia o zgromadzeniu.

W zakresie postępowania dowodowego - na podstawie art. 380 k.p.c. wniosła

o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu I instancji z dnia 18.12.2017 r.

w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych pozwanej zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 08.12.2017 r., tj. o: zwrócenie się do Urzędu Pocztowego w Ś. oraz o przesłuchanie listonosza dokonującego przesyłek powodowi, jak również

o uzupełniające przesłuchanie K. K. oraz o przesłuchanie K. A. oraz o zwrócenie się do Ministerstwa Sprawiedliwości celem uzyskania informacji - weryfikacji istnienia oryginałów przedstawionych w Sądzie wypisów aktów notarialnych oraz prawidłowości w nadawaniu nr repertorium na okoliczności wskazane szczegółowo w treści w/w pisma i dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodów j .w.

Strona pozwana wniosła w pierwszej kolejności o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z jednoczesnym przekazaniem temuż Sądowi kwestii rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja, jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu.

Ponieważ zastosowanie konkretnej normy prawa materialnego wymaga uprzedniego odniesienia się do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego, a w szczególności do zarzucanego przez apelującą naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i sprzeczności ustaleń stanu faktycznego z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym przeto, odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego oraz błędów w ustaleniach stanu faktycznego, które skutkować miały zdaniem apelującej błędnym rozstrzygnięciem sporu stron, Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd pierwszej instancji i przyjmuje je za własne.

Apelująca upatrywała przekroczenia przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów w ocenie, w świetle której zgromadzony materiał dowodowy dawał podstawy dla przyjęcia, że powód nie został zawiadomiony o terminie zgromadzenia współników pozwanej, podczas którego podjęte zostały kwestionowane uchwały nr (...) i (...).

Wbrew zarzutom apelującej, Sąd pierwszej instancji nie przekroczył granic oceny dowodów wyznaczonej treścią art.233 § 1 k.p.c., a w konsekwencji nie dopuścił się sprzeczności ustaleń stanu faktycznego z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i prawidłowo przyjął, że powód nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie zgromadzenia współników pozwanej, które odbyło się 27 kwietnia 2016 r. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233

§ 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego Sądowi pierwszej instancji

w niniejszej sprawie skutecznie zarzucić nie można. Strona, która chce podważyć sędziowską ocenę dowodów, nie może ograniczyć się do przedstawienia własnej oceny i twierdzić jedynie, że ustalenia faktyczne są wadliwe, albo wskazywać stan faktyczny, który zdaniem apelującego, odpowiada rzeczywistości. Dla skutecznego podważenia sędziowskiej oceny dowodów konieczne jest wskazanie umiejscowionych w realiach sprawy przyczyn, dla których ocena dowodów nie spełnia kryteriów z art. 233 § 1 k.p.c. Dopóki zaś skarżący nie wykaże istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też bezzasadnego pominięcia dowodów, które prowadzą do wniosków odmiennych, dopóty nie można uznać, że sąd naruszył art. 233 § 1 k.p.c.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak jest wątpliwości że: po pierwsze, przesyłka która zawierać miała zawiadomienie o terminie zgromadzenia współników pozwanej w dniu 27 kwietnia 2016 r. została przesłana na niewłaściwy adres powoda, a po drugie, że zawierała zawiadomienie o rzeczonym terminie zgromadzenia współników pozwanej.

Apelująca całkowicie bowiem pominęła fakt wykazany przez powoda przedstawionymi dowodami z dokumentów, że pismem z dnia 9 grudnia 2015 r. (wraz z dowodem jego nadania na adres pozwanej – k.23 i 24) skierowanym do pozwanej, powód wskazał adres do doręczeń, inny aniżeli adres pod który pozwana skierowała przesyłkę nadaną do powoda w dniu 11 kwietnia 2016 r. Powyższe pismo powoda zostało odebrane przez pozwaną w dniu 14 grudnia 2015 r., o czym świadczy przedłożony przez powoda wydruk z tzw. śledzenia przesyłek (k.25). Już choćby ta okoliczność wpływa na ocenę wiarygodności świadka A. D., która w swoich zeznaniach wskazała, że powód nie wskazywał adresu dla doręczeń innego aniżeli ten, na który pozwana kierowała korespondencję. W konsekwencji, już z tego powodu dokonane na rzecz powoda doręczenie na dotychczasowy adres uznać należało za wadliwe i nie odpowiadające dyspozycji dokonanej przez powoda gdy idzie o kierowanie przez pozwaną przeznaczony dla niego korespondencji.

W zakresie zarzucanej przez pozwaną błędnej jej zdaniem oceny wiarygodności dowodów zaoferowanych przez strony na okoliczność ustalenia co zawierała przesyłka skierowana do powoda w dniu 11 kwietnia 2016 r., kiedy i w jaki sposób została odebrana i otwarta, to ustalenia Sądu pierwszej instancji wyprowadzone z zaoferowanych przez strony dowodów są logiczne i prawidłowe albowiem znajdują oparcie zarówno w dokumencie urzędowym jak i w zeznaniach świadków w osobach K. K., E. P. oraz powoda. Rzeczą Sądu meriti było dokonanie oceny wiarygodności dowodów zaoferowanych przez strony, wśród których to zeznania świadka A. D. pozostawały w sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków oraz dokumentów w tej części, w jakiej wymieniona zeznała, że wysłana do powoda przesyłka z dnia 11 kwietnia 2016 r. zawierała zawiadomienie o terminie zgromadzenia współników pozwanej zwołanego na dzień 27 kwietnia 2016 r. Powyższe zeznania złożone zostały w oparciu o przekonanie świadka, iż niemożliwym jest by do zaadresowanej uprzednio przez P. W. koperty oraz dowodu odbioru nie włożyła zawiadomienia z dnia 11 kwietnia 2017 r. Słusznie ocenił Sąd pierwszej instancji, że procedura pakowania przesyłek, która funkcjonowała u pozwanej, w której pracownik pozwanej P. W. adresował koperty i wypisywał druk potwierdzenia nadania,

a wymieniona A. D. wkładała do kopert korespondencję, nie pozwala przyjąć, że z całą pewnością przesyłka adresowana do powoda zawierała kwestionowane zawiadomienie z dnia 11 kwietnia 2016 r., zwłaszcza iż zawartość przesyłki została dopisana na dowodzie nadania pismem A. D. (k.70). Zeznania wymienionego świadka odniesione do dokumentu urzędowego, jakim był sporządzony w Kancelarii Notarialnej K. K. protokół otwarcia przesyłki z dnia 25 kwietnia 2016 r. oraz do zeznań świadka K. K., przede wszystkim czynią niewiarygodnymi zeznania A. D. co do zawartości skierowanej do powoda przesyłki z dnia 11 kwietnia 2016 r., stanowiącej list polecony nr (00) (...). Zarówno protokół otwarcia przesyłki, jak i stanowiący jego integralną część załącznik nr 1, obrazujący zawartość tej przesyłki oraz fotokopie koperty zawierającej przesyłkę wraz z uczynionymi na niej adnotacjami nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że wymieniona przesyłka nie zawierała kwestionowanego zawiadomienia z dnia 11 kwietnia 2016 r. o terminie zwołanego na dzień 27 kwietnia 2016 r. zgromadzenia współników pozwanej. Podejmowana przez pozwaną próba obalenia wiarygodności protokołu notarialnego otwarcia przesyłki, sposobu i terminu doręczenia tej przesyłki nie mogła odnieść zamierzonego skutku albowiem przesyłka była otwierana w obecności notariusza – świadka K. K., a sugestie pozwanej co do jej uprzedniego otwierania przez powoda czy inne osoby, kwestie usytuowania żółtych pasków mocujących do koperty dowód doręczenia przesyłki, stanowią okoliczności podnoszone przez pozwaną li tylko dla wykazania, jakoby przesyłka zawierała kwestionowane zawiadomienie z dnia 11 kwietnia 2016 r. Co do usytuowania żółtych pasków na kopercie, będących pozostałością po przyklejonym do koperty potwierdzeniu odbioru przesyłki, to okoliczność ich usytuowania pozostaje bez znaczenia przy uwzględnieniu treści protokołu sporządzonego w Kancelarii Notarialnej K.K. w dniu 25 kwietnia 2016 r. (k.86-91), w której zawarto zapis „...okazała powyższą przesyłkę pocztową – zaklejoną, nienoszącą śladów otwierania, białą kopertę formatu B-5

a nadto nalepka służąca nadawaniu przesyłek poleconych obejmująca następujący numer przesyłki (nadania): (00) (...), natomiast na rewersie – odcisk pieczęci o treści: „Adresat nieobecny awizowano dnia 13-04-2016” wraz z parafą, oraz „awizowano powtórnie dnia 21-04-2016” wraz z parafą, a także dwa paski żółtego papieru pozostałe pod oderwaniu formularza odbioru przesyłki...”.

O ile zatem, pozwana może w sposób subiektywny oceniać zgromadzony materiał dowodowy o tyle jej ocena nie umożliwia podważenia oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji, której nie sposób zarzucić naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Rzeczą sądu meriti jest dokonywanie tzw. selekcji dowodów w sytuacji gdy pozostają one ze sobą w sprzeczności, przy uwzględnieniu zasady wynikającej z art.233 § 1 k.p.c.

Należy podkreślić, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Swobodna ocena dowodów rozumiana jak wyżej jest prawem sądu orzekającego - stąd kontrola prawidłowości tej oceny dokonywana przez sąd odwoławczy musi być z reguły ostrożna, pamiętać bowiem należy o tym, iż sąd odwoławczy w tym zakresie dokonuje prawidłowości oceny dowodów, których sam nie przeprowadził.

Ocenę apelującej w zakresie rzekomego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art.233 § 1 k.p.c. kwalifikować należy jako ocenę subiektywną, która podejmując krytykę dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodne, a także krytykę oceny Sądu pierwszej instancji odnoszącej się do tychże i stanowi li tylko nieuzasadnioną polemikę apelującej z wszechstronną oceną Sądu w zakresie całokształtu materiału dowodowego.

Sąd pierwszej instancji, wbrew zarzutom pozwanej wyprowadził z określonego materiału dowodowego wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym i dlatego jego ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne, co jednak w realiach sprawy nie ma miejsca.

Z powyższych przyczyn, nie znalazły uznania Sądu Apelacyjnego zarzuty naruszenia prawa procesowego odnoszące się do oddalonych przez Sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych, co do których w apelacji zgłoszono wnioski z art.380 k.p.c. albowiem wbrew zarzutom pozwanej powyższe wnioski dowodowe nie zmierzały do wykazania okoliczności istotnych dla merytorycznego rozpoznania sprawy. Przede wszystkim wskazać należy, że kwestionowana przesyłka pocztowa, oznaczona jako list polecony nr (00) (...), była przez właściwy urząd pocztowy dwukrotnie awizowana,

a mianowicie w dniu 13 kwietnia 2016 r. i w dniu 21 kwietnia 2016 r., każdorazowo na okres 7 dni, a zatem jej odebranie w dniu 25 kwietnia 2016 r. nastąpiło w terminie otwartym dla jej podjęcia, który upływał z dniem 28 kwietnia 2016 r. Adnotacja uczyniona przez wydającego kwestionowaną przesyłkę na dowodzie doręczenia „dor.dom” wbrew ocenie apelującej nie oznacza, że doręczenie przesyłki nastąpiło w domu adresata ale, że nastąpiło do rąk dorosłego domownika (art.37 ust.1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (tekst jednolity Dz.U. z 2017 r. poz.1481 z późn.zm.). Ustalenie zatem, że przesyłkę po jej drugim awizowaniu odebrała z właściwego Urzędu Poczтового małżonka powoda E. P., co przyznała zarówno zeznająca w charakterze świadka E. P. jak i powód w żaden sposób nie dyskwalifikuje prawidłowego wnioskowania Sądu pierwszej instancji, że powód nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie zwołania zgromadzenia współników pozwanej. Co bowiem istotne, spór stron zasadzał się nie na tym w jaki sposób przesyłka została doręczona ale co zawierała. Powyższy zarzut był również o tyle chybiony, że pozwana ostatecznie nie kwestionowała, że powód otrzymał przesyłkę stanowiącą opisany list polecony, odebrany z urzędu pocztowego przez małżonkę powoda.

Jak to już wyrażono powyżej, co do zawartości przesyłki stanowiącej list polecony nr (00) (...), moc dowodowa dokumentu urzędowego wynikająca z art. 244 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu art. 252 k.p.c., polega na domniemaniu zgodności z prawdą oświadczenia uprawnionego organu, zawartego w pochodzącym od niego dokumencie.

Z zasady dotyczy to dokumentów o charakterze sprawozdawczym (informującym, zaświadczającym, zawierającym oświadczenie wiedzy), a nie dokumentów o charakterze konstytutywnym (stanowiącym, rozporządzającym), zawierających oświadczenia woli (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 czerwca 2000 r., IV CKN 1083/00).

W konsekwencji, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach stanu faktycznego ustalając, że powód nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie zwołania wspólników, a tym samym nie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego wskazanych w apelacji, a to art. 6 k.c. w związku z art. 252 § 1 k.s.h. w związku z art. 238 § 1 k.s.h. Strona pozwana nie obaliła domniemania wynikającego z art. 244 § 1 k.p.c. co do dokumentu urzędowego z dnia 25 kwietnia 2016 r. (k.86-91).

Skoro nie zawiadomiono powoda o terminie i porządku Zgromadzenia Wspólników, w konsekwencji czego nie był na tym zgromadzeniu prawidłowo reprezentowany kapitał spółki, to wadliwość proceduralna dotycząca zwoływania zgromadzenia polegająca na oczywistym naruszeniu normy art. 238 § 1 k.s.h. i wpływająca w sposób jednoznaczny na fakt podjęcia zaskarżonych uchwał musi być uznana za skutkującą nieważnością uchwał na podstawie art. 252 k.s.h.

Wskazać również należy, że chybnym jest zarzut oparty o zestawienie ujęte w tabeli dotyczącej nadania i odbioru przesyłek (k.415) albowiem okoliczność otwierania przesyłek

w kancelarii notarialnej potwierdzona sporządzonymi protokołami- dokumentami urzędowymi potwierdza stan przesyłki przed jej otwarciem i jej zawartość stwierdzoną po jej otwarciu, a brak tożsamości dat odbioru przesyłki i jej notarialnego otwarcia nie stanowi dowodu na lansowaną przez pozwaną okoliczność, że zawartość przesyłek była zmieniana pomiędzy datą odbioru a ich otwarciem.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. albowiem uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji nie jest dotknięte brakami. Podkreślić również należy, że skoro uzasadnienie wyroku, mające wyjaśnić przyczyny, dla których orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, to wynik sprawy nie może zależeć od tego, jak zostało ono napisane i czy zawiera wszystkie wymagane elementy.

W szczególności bowiem zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. O skutecznym jego postawieniu można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej; co

w konkretnym przypadku nie miało miejsca. Taka sytuacja w sprawie nie zachodzi stąd zarzut pozwanej nie znalazł podstaw.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej, jako nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od pozwanej przegrywającej postępowanie apelacyjne na rzecz powoda, jako wygrywającego to postępowanie kwotę 810 zł, stanowiącą wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika reprezentującego powoda w stawce minimalnej przewidzianej w § 8 pkt 22

w związku z § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji (DZ.U. z 2016 poz.1668).

SSA Wiesława Namirska SSA Zofia Kołaczyk SSA Grzegorz Stojek